

Arrest

nr. 242 023 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de Eurodac-databank bleek dat verzoeker reeds op 16 mei 2017 in Italië geregistreerd werd in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 31 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.(…)

voornaam : E.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A., E. verder de betrokkene, die staatsburger van Nigeria verklaart te zijn, bood zich op 09.09.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 12.09.2019 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij geen identiteitsdocumenten voor, hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten.

Dactyloscopisch onderzoek dd. 09.09.2019 leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Italië indiende op 16.05.2017.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 27.09.2019. Hij verklaarde reeds 8 jaar traditioneel gehuwd te zijn, zijn partner verblijft tot op heden in Nigeria. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben die beiden bij zijn partner verblijven. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Nigeria verliet in 2017. Per auto reisde hij via Niger naar Libië waar hij ongeveer 8 maanden verbleef. Vervolgens reisde hij per boot naar Italië. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen bij binnenkomst in Italië en dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat hij 6 maanden in een opvangcentrum te Reggio Calabria verbleef. Hierna werd de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming afgewezen en leefde de betrokkene 1 jaar en 4 maanden op straat in Italië. Daarna reisde de betrokkene per trein via Frankrijk naar België waar hij begin september 2019 binnenkwam. Op 09.09.2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij hier wilt werken. Hij was het beu om te bedelen op straat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze hem geen opvang meer hebben gegeven na de negatieve beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene

moest daarna op straat leven en bedelen om voedsel te kunnen kopen, de betrokkene kon ook niet werken in Italië. De betrokkene verklaarde dat hij in Italië niet als vluchteling werd opgevangen.

Op 14.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)d. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 29.10.2019 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 14.10.2019 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord van de Italiaanse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 wat betekent dat het door de betrokkene in Italië ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Italiaanse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid. Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Italië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Italië ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Italië “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Italiaanse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan

dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het impliciet akkoord van 29.10.2019 werden de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Italië geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Italië een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Als dit verzoek ontvankelijk wordt verklaard, zal dit verzoek door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In verband met het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het nonrefoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene asiel zal krijgen in Italië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Nigeria, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om asiel te vragen in Italië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van internationale en Europese regelgeving.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Daarenboven oordeelde het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij hier wilt werken. Hij was het beu om te bedelen op straat.

Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Daarnaast willen we opmerken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze hem geen opvang meer hebben gegeven na de negatieve beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene moest daarna op straat leven en bedelen om voedsel te kunnen kopen, de betrokkene kon ook niet werken in Italië. De betrokkene verklaarde dat hij in Italië niet als vluchteling werd opgevangen.

Betreffende de opmerking dat de betrokkene geen opvang meer kreeg nadat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen willen we opmerken dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang gedurende hun procedure, zoals beschreven in Verordening 2013/33/EU. Het feit dat de betrokkene na de afwijzing van zijn verzoek geen opvang meer kreeg is dan ook geen schending van Verordening 2013/33/EU noch wijst dit op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene kon na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming steeds in beroep gaan bij de bevoegde instanties om deze beslissing te herzien en zo mogelijks terug toegang krijgen tot het opvangnetwerk. Het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>) stelt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze juridische bijstand tijdens de beroepsfase van de procedure (p. 47).

Betreffende de andere opmerkingen van de betrokkene willen we andermaal benadrukken dat de betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Bijgevolg viel hij niet meer onder de richtlijnen van Richtlijn 2013/33/EU en Richtlijn 2013/32/EU. Het indienen van een asielerzoek impliceert bovendien niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene na zijn overdracht naar Italië het slachtoffer zal worden van racisme of xenofobie willen we opmerken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het reeds vernoemde AIDA rapport en een rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkuntfslaender/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Het AIDA rapport maakt gewag van het feit dat er vertragingen zijn bij het formeel registreren van het verzoek bij de diensten van de Questura en dat er gevallen bekend zijn van het weigeren van dit formeel registreren. Deze vertragingen worden vooral uitvergroot wanneer er sprake is van een hoog aantal binnenkomsten in Italië en een hoog aantal verzoeken om internationale bescherming. Volgens data verzameld door de UNCHR waren er in 2019 (1 januari – 29 december) 11463 binnenkomsten in Italië. Verder waren er van januari 2019 tot oktober 2019 gemiddeld 3114 verzoeken om internationale bescherming per maand. In 2018 (het jaar waarover de laatste update van het AIDA rapport voornamelijk schrijft) waren er 23342 binnenkomsten in Italië (1 januari – 29 december) en van januari 2018 tot oktober 2018 waren er gemiddeld 4733 verzoeken om internationale bescherming per maand (data afkomstig van <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73181>, gemiddeldes zijn berekend op basis van het aantal ingediende verzoeken om internationale bescherming per maand, document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast schrijft het AIDA rapport dat het aantal lopende procedures (eerste verzoeken) daalde van 145,906 op het einde van 2017 naar 98.369 op 28.12.2018 (p. 34). Op basis van deze vergelijking van het beschikbare cijfermateriaal kan er gesteld worden dat de druk op de Italiaanse autoriteiten reeds is afgenomen, wat ons doet besluiten dat de beschreven vertragingen in het AIDA rapport niet van zulke mate zijn dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). In het geval van een impliciet akkoord worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Milan of Rome, waarna ze zich moeten begeven naar de bevoegde instanties. Wat dit betreft willen we opmerken dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende te Lamezia Terme. Volgens het AIDA rapport worden navolgende verzoeken van personen die reeds een verzoek indienden, behandeld in de provincie waar dit eerste verzoek werd ingediend (p. 55). De betrokkene diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 16.05.2017. Het AIDA rapport schrijft dat indien een verzoeker niet in beroep is gegaan tegen een negatieve beslissing over zijn verzoek, hij bij aankomst in Italië vastgehouden kan worden en een bevel om het grondgebied te verlaten kan krijgen. We willen opmerken dat verzoekers de mogelijkheid hebben om in beroep te gaan tegen deze beslissing, waarna zij een navolgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. De betrokkene zal dus dezelfde rechten hebben als verzoekers voor internationale bescherming die Italië voor de eerste keer betreden.

We ontkennen niet dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over de toegang tot de procedure tot het verkrijgen om internationale bescherming. Deze bemerkingen zijn echter niet van deze aard dat zij beschreven kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent

dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ('Centro di primo soccorso e accoglienza', CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ('Centro di accoglienza') en CARA-centra ('Centri governativi di prima accoglienza') aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ('Centri di accoglienza straordinaria'). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ('Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato'), dat heden de naam SIPROIMI ('Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati') draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat zij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ('Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet willen we enerzijds verwijzen naar de bovenstaande paragrafen met de cijfers van de UNHCR, die aantonen dat de druk op de Italiaanse autoriteiten tegenover 2018 is afgenomen. Daarnaast bericht het AIDA rapport dat op 31.12.2018 er 173603 verzoekers om internationale bescherming verbleven in de opvangcentra. De UNHCR berichtte dat er op 30.11.2019 95020 verzoekers om internationale bescherming verbleven in de opvangcentra (Fact Sheet, Italy november 2019, <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/73119>, p. 1, wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dit is net geen halvering van het aantal verzoekers om internationale bescherming die verblijven in de opvangcentra. Andermaal kan er gesteld worden dat ook hier de druk op de Italiaanse autoriteiten is afgenomen, waardoor er aangenomen kan worden dat de overbevolking van de opvangcentra ook afgenomen zal zijn. Betreffende de kwaliteit van deze opvangcentra, en dan vooral de tijdelijke CAS-centra, verwijzen we naar het AIDA rapport dat stelt dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100).

Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 97), maar geeft zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the

management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia”, pagina 100). Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (“If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request”, pagina 57).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen.

We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (“Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid”, pagina 87).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de toegang tot en de kwaliteit van gezondheidszorg voor verzoekers in Italië stelt het AIDA rapport dat verzoekers om internationale bescherming wettelijk recht hebben op gezondheidszorg voorzien door de Nationale Gezondheidszorg in Italië (p. 104). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum of verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Wel maakt het rapport gewag van het feit dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Het voornaamste obstakel zijn de eerder vernoemde vertragingen in de asielpprocedure die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Tijdens deze vertragingen hebben verzoekers echter wel toegang tot noodzorg en essentiële behandelingen (p. 104). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar de opgenoemde feiten doen ons niet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dd. 27.09.2019 een gezondheidsprobleem te kennen. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid

van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen en dat hij geen toegang zou hebben tot de medicatie die hij momenteel inneemt.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten (4).

(...)"

1.4. Uit informatie die door de verwerende partij werd overgemaakt, blijkt dat verzoeker op 25 augustus 2020 te Roma Fiumicino (FCO) aan de Italiaanse autoriteiten werd overgedragen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van diezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de vornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

2.2. Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. De partijen worden ter terechtzitting geconfronteerd met het gegeven dat verzoeker op 25 augustus 2020 werd overgedragen aan de Italiaanse asielinstanties. De bestreden beslissing werd bijgevolg ten uitvoer gelegd, waardoor de vraag rijst naar het actueel belang van de verzoekende partij bij haar huidige vordering.

2.4. De raadvrouw van verzoeker gedraagt zich, wat het belang betreft, naar de wijsheid van de Raad. De raadvrouw van de verwerende partij stelt dat er geen actueel belang meer is.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk omdat het belang niet wordt geactualiseerd.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN